

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2311/2024
14.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, Марије Терзић, Весне Мاستиловић, Драгане Миросављевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца МЗ „Јашуња“ из Јашуње, кога заступа Градско јавно правобранилаштво Града Лесковца, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Драгољуб Тасић, адвокат из ..., ради испуњења уговора, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 1490/18 од 26.06.2018. године, у седници одржаној 14.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против преиначујућег дела пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 1490/18 од 26.06.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против преиначујућег дела пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 1490/18 од 26.06.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 210/17 од 21.02.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд туженог обавезе да на име закупа по основу уговора о закупу број ... од 13.08.2015. године, исплати износ од 12.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 16.04.2008. године па до исплате, као и на име утрошене електричне енергије у износу од 181.206,36 динара са законском затезном каматом почев од 01.09.2007. године. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Виши суд у Лесковцу је, пресудом Гж 1490/18 од 26.06.2018. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу заступника тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Лесковцу П 210/17 од 21.02.2018. године, у ставу првом изреке у односу на дуг по основу закупа за износ од 12.000,00 динара са припадајућом каматом. Ставом другим изреке, преиначена је иста пресуда у ставу првом изреке у односу на потраживање накнаде за утрошену електричну енергију, па је тужени обавезан да тужиоцу плати 181.206,36 динара, са законском затезном каматом од 01.09.2007. године до исплате. Ставом трећим изреке, укинута је иста пресуда у односу на трошкове спора, садржане у ставу другом изреке.

Против преиначујућег дела правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за одлучивање о посебној ревизији тужене.

Предмет тражене правне заштите је испуњење уговорне обавезе по основу уговора о закупу закљученог између парничних странака обавезивањем туженог да исплати потраживање накнаде за утрошену електричну енергију у пословном простору који је предмет закупа. Побижана одлука донета је применом одговарајућих одредби материјалног права на утврђено чињенично стање, а наводима ревизије туженог не указује се на разлоге због којих је ревизија изузетно дозвољена, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, већ на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што није разлог због ког та ревизија може да се изјави.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. Закона парничном поступку прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности, ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 479. став 6. истог закона.

Тужбу ради испуњења уговора тужилац је поднео 22.08.2008. године, а вредност предмета спора, по преиначеној тужби тужиоца у поднеску од 12.06.2012. године је 193.206,36 динара.

Имајући у виду да је ово спор мале вредности у ком се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија није

дозвољена на основу одредбе члана 479. став 6. Закона о парничном поступку. Преиначење пресуде није од утицаја на дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, имајући у виду да је посебном одредбом закона искључено право на изјављивање ревизији (члан 479. став 6. ЗПП), па специјално правило искључује примену општег правила.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић